

Εννιάχρονος στις Άλπεις

Όταν έχεις να κάνεις με παιδιά, συχνά τα λόγια, πολλά ή λίγα, είναι τελείως περιττά. Έτσι ένοιωσα όταν διάβασα το κείμενο του εννιάχρονου Αχιλλέα Φασούλα που, μαζί με τον πατέρα του, ανέβηκε το καλοκαίρι αυτό σε κορυφές των Άλπεων. Περπάτησε, σκαρφάλωσε, χρησιμοποίησε τον αναρριχητικό του εξοπλισμό, κατέκτησε την κορυφή και – θεωρώντας όλα τα παραπάνω απόλυτα φυσικά- έγραψε ένα κείμενο – ημερολόγιο με λεπτομέρειες για την ανάβασή του αυτή. Φρέσκο, αγνό και όμορφο. Διαβάστε το και ελπίζω να το απολαύσετε όσο και εγώ.

Τζώρτζης Μηλιάς

Τρίτη 4/8/2009. Το πρωί ανεβήκαμε με το τρένο στο Ζέρματτ κι αφού πήραμε πληροφορίες για το βουνό, αγοράσαμε ορειβατικές μπότες για μένα. Μπήκαμε στον οδοντωτό σιδηρόδρομο κι αρχίσαμε να ανεβαίνουμε το βουνό. Μόλις φάνηκε το Μάττερχορν πάθαμε πλάκα. Ήταν φοβερό βουνό. Τραβήξαμε εκατό φωτογραφίες. Δεν θα ανεβαίναμε όμως, γιατί ο μπαμπάς το είχε ξαναανέβει.

Κατεβήκαμε στον σταθμό Rotenboden στα 2.927 μέτρα. Από δω, φαίνονταν όλες οι Άλπεις. Αριστερά το Μόντε Ρόσα 4.634 μ. Στη μέση το Μπρέιτχορν 4.164 μ. Δεξιά το Μάττερχορν 4.447 μ., κι ένα σωρό άλλες κορυφές. Εμείς πήραμε το μονοπάτι για το Μόντε Ρόσα. Μετά από μιάμιση ώρα περπάτημα φτάσαμε στον παγετώνα, τον Gornet. Έπρεπε να περάσουμε μία ξύλινη γέφυρα που πατούσε από τη μία στο βράχο κι από την άλλη στον παγετώνα και κουνιόταν πολύ.

Διασχίσαμε άλλους τρεις παγετώνες. Προσέχαμε πολύ πού πατάμε γιατί υπήρχαν τεράστιες κρεβάς. Οι κρεβάς είναι μεγάλες χαράδρες στον παγετώνα. Οι παγετώνες είναι μεγάλα ποτάμια από χιόνια εκατοντάδων ετών, που κατεβαίνουν αργά αργά απ τα ψηλά βουνά.

Και βρεθήκαμε στους πρόποδες του Μόντε Ρόσα. Από κει ξεκινούσε το σκαρφάλωμα για το καταφύγιο. Ήταν εύκολο, γιατί είχαν βάλει σκιοινιά και ξύλινα σκαλοπάτια στα δύσκολα σημεία αλλά κουραστικό.

Πριν βραδιάσει τρώγαμε σούπα στο καταφύγιο Μόντε Ρόσαχούτε.

Τετάρτη 5/8/2009. Βάλαμε τα γραμπόν (που είναι σαν καρφιά) και τα φορέσαμε στις μπότες μας και τα πιολέ (που είναι σαν κασμάδες) και αρχίσαμε να σκαρφαλώνουμε σ' ένα μονοπάτι με πέτρες και χιόνια.

Μετά από δύο ώρες, φτάσαμε περίπου στα 3.500 μέτρα και έπρεπε να γυρίσουμε πίσω για να προλάβουμε να επιστρέψουμε μέχρι το βράδυ στο Ζέρματτ.

Πήραμε το μονοπάτι για τον παγετώνα Gornet και μετά από 4,5 ώρες περπάτημα, ίσα που προλάβουμε το τελευταίο τρένο για το Ζέρματτ.

Πέμπτη 6/8/2009. Σήμερα αποφασίσαμε να ξεκουραστούμε στο Ζέρματτ. Βρήκαμε ένα Forest Fun Park, δηλαδή έναν στίβο περιπέτειας κι εγώ με τον μπαμπά αποφασίσαμε να τον περάσουμε. Είχε παντού συρματοσχοινα και σχοινιά πάνω στα δέντρα κι εμείς έπρεπε να πηγαίνουμε από δέντρο σε δέντρο σαν τον Ταρζάν.

Παρασκευή 7/8/2009. Σήμερα ξυπνήσαμε από νωρίς για να ανεβούμε μία πολύ ψηλή κορυφή. Το Μπρέιτχορν, στα 4.164 μέτρα. Πήραμε το λιφτ κι αρχίσαμε να ανεβαίνουμε. Μας ανέβασε πολύ ψηλά. Από κει πήραμε κι άλλο και μετά

άλλο. Το τελευταίο ήταν πολύ απότομο. Ο μπαμπάς φοβήθηκε. Στην κορυφή του βουνού Κλέιν είχαν σκάψει μια τρύπα κι εκεί το τελεφερίκ μπήκε μέσα. Μας είπαν ότι είναι το πιο ψηλό τελεφερίκ της Ευρώπης ή του κόσμου (δεν θυμάμαι).

Από κει, αρχίσαμε να περπατάμε στα χιόνια. Έκανε πολύ κρύο. Μετά από λίγη ώρα η ανηφόρα έγινε πολύ μεγάλη. Σταματήσαμε και βγάλαμε τα υλικά μας. Φορέσαμε τα παντελόνια goretex (αδιάβροχα), γκέτες, βάλουμε στις μπότες μας τα grabon (καρφιά), πήραμε στα χέρια μας τα πιολέ και δεθήκαμε με το σκοινί μας σε σχοινοσυντροφιά. Αν γλιστρούσε κάποιος, έπρεπε ο άλλος να πέσει στον πάγο με το πιολέ του, για να τον κρατήσει. Ευτυχώς το σακίδιό μου ήταν πολύ ελαφρύ, γιατί ήταν πολύ απότομη η κορυφή.

Βγάλαμε φωτογραφίες με το Μάττερχορν πίσω μας κι άλλες με το Μόντε Ρόσα. Είμασταν χαρούμενοι που πατούσαμε μία ψηλή κορυφή των Άλπεων αλλά πιο πολύ επειδή θα κατεβαίναμε τώρα στη ζεστή. Φυσούσε πολύ εδω πάνω.

Το απόγευμα τα μαζέψαμε από το camping και φύγαμε για μια άλλη φοβερή κορυφή των Άλπεων, το Άιγκερ.

Σάββατο 8/8/2009. Ξυπνήσαμε στο Γκρίντεβαλτ της Ελβετίας έχοντας φάσσα μπροστά μας το Eiger. Έβρεχε κι έτσι δεν μπορούσαμε να ανεβούμε το βουνό.

Κυριακή 9/8/2009. Ο μπαμπάς με ξύπνησε πρωί πρωί γιατί η βροχή είχε σταματήσει. Ήταν πολύ χαροδομένοι γιατί θα ανέβαινε στο βουνό που ήταν το όνειρό του. Το είχε δει σε μία ταινία με τον αγαπημένο του ηθοποιό Κλιντ Ήσγουντ. Στο Δολοφόνο των Άλπεων.

Διαλέξαμε τη διαδρομή Klettersteig Rotstock που ξεκινάει δίπλα από τη Northface στη βόρεια όψη του Eiger, που είχαν ανέβει οι πρώτοι ορειβάτες το 1938. Αυτή η διαδρομή είναι μία via ferrata κι έχει ασφαλισμένα όλα τα σημεία με σχοινιά και σκάλες. Έτσι δεν θα χρειάζομασταν πολλά αναρρηκτικά υλικά. Μόνο ένα σχοινί, τις ζώνες μας και μερικά καραμπίνερ. Θα έπρεπε όμως να την κάνουμε γρήγορα γιατί το απόγευμα ίσως έρχονταν καταιγίδες και χιόνια στη Βόρεια Όψη.

Ο καιρός κράτησε καλά μέχρι το απόγευμα κι έτσι ανεβήκαμε πολύ καλά μέχρι την κορυφή, κάνοντας αναρρίχηση σε βία φερράτα πολύ όμορφη.

Κατεβήκαμε από μονοπάτι από την πίσω πλευρά την ώρα που είχαν αρχίσει να μαζεύονται σύννεφα στην κορυφή. Το απόγευμα έριξε απίστευτη βροχή με κεραυνούς αλλά μείς κάναμε το μπάνιο μας στην ωραία πισίνα με τη νεροτσουλήθρα ώσπου έκλεισε και μας έδωξαν.

Δευτέρα 10/8/2009. Φύγαμε το πρωί από την Ελβετία για την Αυστρία. Πέρασαμε από ένα πολύ μικρό κράτος, το Λιχτενστάιν. Μπήκαμε στην πρωτεύουσά του, το Βαντούζ, φωτογραφίσαμε το κάστρο του Δούκα τους και μέχρι να το καταλάβουμε, είχαμε περάσει στην Αυστρία. Πήγαμε στους Δολομίτες στο χωριό Ζόλντεν.

Τρίτη 11/8/2009. Έβρεχε όλη τη νύχτα. Και το πρωί μία έβρεχε με σταματούσε. Φύγαμε απ το Ζόλντεν και ανεβήκαμε στο χωριό Ούμχάουζεν στην κοιλάδα Όττσαλ. Από κει, σε μία ώρα ποδορόδρομο, βρεθήκαμε στη βάση ενός τεράστιου καταρράκτη. Το νερό έσκαγε κάτω τόσο δυνατά, που όλη η περιοχή γέμιζε με σταγόνες νερού. Βρήκαμε μία τυρολέζικη γέφυρα με συρματόσχοινα στα δέντρα και περάσαμε το ποτάμι απέναντι. Περπατήσαμε στο δάσος άλλα 20 λεπτά και φτάσαμε στη βάση της βία φερράτα Στουίμπενφαλ. Ήταν πανέμορφη κι ανέβαινε στα βράχια, στην αριστερή πλευρά του καταρράκτη. Via ferrata όπως σας είπα, είναι αναρρηκτική διαδρομή που είναι ασφαλισμένη με συρματόσχοινο. Φορέσαμε το κράνος και τη ζώνη μας κι αρχίσαμε να σκαρφωνόμαστε, με τον καταρράκτη δεξιά μας να κάνει τρομερό θόρυβο.

Μετά από δύο ώρες αναρρίχησης, φτάσαμε στο πάνω μέρος της διαδρομής που ήταν και το πιο δύσκολο.

Στο τέλος μάλιστα υπήρχαν συρματόσχοινα πάνω απ τον καταρράκτη κι έπρεπε να περάσεις απέναντι, πιάνοντας το ένα και πατώντας στο άλλο. Εκεί τα χρειαστήκαμε. Αλλά είχε πολύ κόσμο απέναντι, τουρίστες και μας τραβούσαν φωτογραφίες κι έτσι ντραπήκαμε και το περάσαμε.

Κατεβήκαμε από το μονοπάτι που ανέβαιναν οι τουρίστες και φύγαμε κατ ευθείαν για Ιταλία. Ανεβήκαμε με το αυτοκίνητο σε ένα ψηλό πέρασμα στα 2450 μέτρα, που είναι τα σύνορα Αυστρίας - Ιταλίας και το βράδυ στήσαμε σκηνή στο camping Zoo κάτω απ τα αναρρηκτικά βράχια του Άρκο, που είχαμε ξαναπάει για σκαρφώματα, το Πάσχα του 2006.

Τετάρτη 12/8/2009. Ξυπνήσαμε, επιτέλους ζεστοί. Εδώ στο Άρκο έχει μεσογειακό κλίμα. Στις ψηλές Άλπεις είχαμε ξεπαγιάσει. Σήμερα θα σκαρφωνάμε τη βία φερράτα Ντρένα. Ευτυχώς είναι όλη μέσα σε φαράγγι, με ένα ποτάμι κι έτσι ήμασταν συνεχώς στη δροσιά. Το φαράγγι ήταν τόσο στενό που τα τοιχώματά του σχεδόν ακουμπούσαν. Μια φορά μάλιστα έπρεπε να περάσουμε στον απέναντι τοίχο. Εγώ ίσα που έφτασα απέναντι. Στη μέση της διαδρομής το φαράγγι ανοίγει κι έπρεπε να διασχίσουμε ένα εναέριο πέρασμα με ένα συρματόσχοινο για τα πόδια κι ένα για τα χέρια και στο τέλος άλλο ένα εναέριο, με τρία συρματόσχοινα.

Πέμπτη 13/8/2009. Πήγαμε με το αυτοκίνητο στην Αγκόνα και πήραμε το πιλόιο για Ελλάδα. Τα πρόσωπά μας είναι σκαμμένα και φεύγουν δέρματα από παντού, από την έκθεση στον ήλιο, στους παγετώνες. Είμαστε σαν καμηλοπαρδάλεις. Όσο κατεβαίνομε προς το Νότο, ζεσταίνει κι άλλο...

Σίωση στη φύση στον Παρνασσό

✓ Σε κτήμα στους πρόποδες του Παρνασσού, βρίσκεται η βάση μας, το **MILIAS CAMPS VILLAGE**. Ένα συγκρότημα που περιλαμβάνει σπιτάκια για 2-6 άτομα, το καθένα με το δικό του τζάκι καθώς και club house με αίθουσες για πρωινό, παιχνίδια, προβολές και μαθήματα.

✓ Ακόμη, στο κτήμα υπάρχουν πισίνα, πισίνα αναρρίχησης, πισίνα για mountain bike και downhill, πινακ-πονγκ και πεδίο τοξοβολίας, ενώ στα γύρω βουνά όμορφα μονοπάτια και αναρρηκτικά πεδία

ΣΚΙ ΚΑΙ SNOWBOARD

- Άλπεις, 23-30/12/2009 για ενήλικες και παιδιά.
- Τετράημερο στον Παρνασσό στις σχολικές διακοπές των χριστουγέννων (28-31/12 & 03-06/01).
- Σαββατοκύριακα στον Παρνασσό από Παρασκευή απόγευμα (Ιανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος).

Υπεύθυνοι οι εκπαιδευτικοί και τ. πρωταθλητές του σκι
- Τζωρτζής Μηλιάς, οδηγός βουνού
- Ιωάννη Μηλιάς, καθηγητής φυσικής αγωγής

Παρνασσός, Γραδιά 33057

MILIAS CAMPS Ε.Π.Ε.: Χαλκιδίσιου 1, Αγ. Παρασκευή 15343,
τηλ/φαξ: 210 5015601, 22650 91620
e-mail: milias@otenet.gr, website: www.miliascamps.gr